

В гостях у сонечка

Художник Литвин-Синявська Тетяна

Одного разу велика хмара затулила небо. Сонце не визирало три дні. Засмутилися курчата без сонячного проміння і вирішили віднайти сонечко. Вирушили вони на пошуки.

Побачила їх сорока, підлетіла і заскрекотала: «Курчата, куди це ви йдете?» Курчата й відповідають: «Та от, сонечко кудись поділося. Три дні не було його на небосхилі. То ж ідемо на пошуки». «І я з вами піду» - відказала сорока. «А ти знаєш, де живе сонечко»? – спитали жовтодзьобі. «Я - ні, але заєць може знати, він тут недалечко живе» - промовила сорока.

Пришли вони до зайця. «Зайчику, зайчику, а чи не знаєш ти, де сонечко живе? - спитали мандрівники. - Ми його шукаємо». «Я - не знаю, але за струмком живе їжак, він знає».

Переправилися звірята через струмок, відшукали їжачка. «Їжачку, їжачку, - гуртом закричали, – А чи не знаєш, де сонечко живе? Три дні його не було на небі. Може, занедужало?» «Як не знаю – знаю! - відповідає їжак. - За дубом є велика гора. На горі – велика хмара. Над хмарою сріблястий місяць. А там і до сонечка недалеко». Взяв їжак паличку та й пішов дорогу показувати.

Ось дісталися вони верхівки високої гори. Вилізли на хмару, зручно вмостилися, і полетіла хмара до місяця у гості. «Місяцю, місяцю, покажи нам, де сонечко живе» - заблагали всі.

Провів їх місяць до воріт сонечкового будинку. А там - темно, не світиться. Спить, видно, сонечко і не хоче прокидатися, - вирішили друзі. Тут сорока заскрекотала, курчата запищали, їжачок застукав своєю паличкою. «Сонечко, сонечко, прокидайся, світи!». «Хто це під віконцем галасує і спати мені не дає? – спитало сонечко. - Мене три дні хмара ховала. Тому я не можу ні засвітити, ні заблищати».

Почав місяць воду носити. Сорока сонце водою вмивати. Їжак рушничком витирати. А курчата – пилінки струшувати. Визирнуло сонечко на небо, чисте, яскраве, золоте. І всюди запанували тепло, світло і радість!

КІНЕЦЬ